

at opgive til Hvid og Øre alt det, man har tjent. Derfor interesserer dette Forslag om en Omorganisering af Skatteligningen mig ganske overordentligt. Naar man har fulgt Landsoverskatteraadets Virksomhed, fra det blev oprettet, og set, hvilken Nytte det har gjort i denne Tid, men samtidig erkendt, at Landsoverskatteraadet ikke kan magte Opgaven, selv om dets Personale er blevet udvidet i større og større Grad, saa tror jeg, man maa erkende det rigtige i en Omlægning som den, der her er foreslaaet, hvorefter der oprettes 8 à 9 Overskatteraad rundt omkring i Landet, i Stedet for at alt skal gøres inde i Hovedstaden. Rundt omkring i de forskellige Egne af Landet vil der efter Lovforslaget komme til at sidde et sagkyndigt og myndigt Overskatteraad, som kan træffe Afgørelse hvert paa sit Omraade. Disse 8—9 Overskatteraad vil hver faa et Omraade, som udgør to—tre Amter, under sig, altsaa et Omraade, som ikke er større, end at det sikkert kan magtes, saa man kan komme til Bunds i de enkelte Forhold.

Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) udtalte, at det var paatrængende nødvendigt, vi kom ind i en Forhandling om Skatters og Afgifters Nedsættelse. Deri har det ærede Medlem sikkert Ret, det er nødvendigt, efterhaanden som de økonomiske Forhold giver Anledning dertil. Og ved disse Lovforslag om Ændring i Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten og i Loven om Afgift af Arv og Gave forekommer det mig, at den højtærede Finansminister er begyndt at komme ind derpaa. Men Indtægterne efter disse to Love kan jo ikke ændres i nedadgaende Retning uden Kompensation, og det er denne, som man har villet nægte den højtærede Finansminister i det andet høje Ting. Jeg forstod da ogsaa paa den ærede Ordfører for Venstre, at han, selv om han gav Tilsagn om en saglig Behandling af Sagen, dog ikke stillede i Udsigt, at denne Forhandling kunde blive imødekommende i den Retning, Finansministeren ønskede. Det er jo rigtigt, som Finansministeren udtalte, at man her har søgt at lette Byrderne for dem, som er haardt trykket. Man søger Kompensation derfor gennem Forøgelse af Byrderne paa dem, der har økonomisk Evne til at bære disse Byrder. Jeg tror ikke, at der foreløbig er nogen anden Vej at gaa, førend Indtægterne til Statskassen gennem Erhvervslevets Opløbsstring kommer til at florere stærkere, end de har gjort i den sidste

Tid. — Jeg skal med disse Par Ord anbefale Lovforslagene til velvillig Behandling i det høje Ting.

Piper: Det er kun faa Uger, før Rigsdagssamlingen efter al Beregning skal slutte, vi faar dette indgribende Lovforslag om Ændring i Loven om Indkomst- og Formueskat lagt paa Tingets Bord. Ser vi paa vort Skattesystem, som det var i tidligere Tid, finder vi, at vi før 1903 slet ikke havde nogen Beskatning af Indkomst og Formue til Staten. I Aarene, der er forløbet, siden man indførte en ret beskeden Indkomst- og Formueskat, er Skatten steget rask, saaledes at vi nu er kommet over i den modsatte Yderlighed. I 1919 var vi endogsaa oppe paa en direkte Beskatning af 325 Mill. Kr., og for det kommende Finansaar er der budgetteret 133 Mill. Kr. til Staten, medens den kommunale Beskatning sikkert ligger omkring 180—190 Mill. Kr., ogsaa en direkte Beskatning. Det er ganske de samme Skatteobjekter, Beskatningen til Stat og Kommune, altsaa ca. 325 Mill. Kr., er lignet paa. Denne direkte Beskatning har nu naaet en saadan Højde, at den er en Svøbe for Befolkningen. Der er ingen Tvivl om, at det at drive Skatten af en enkelt Skattekilde op til et saadant Maksimum giver Bagslag, og dette Bagslag viser sig bedst i de Resultater, der kommer frem ved Ligningen.

De Foranstaltninger, der tilsigtes indført med Hensyn til Administrationen, betyder en Jagt paa Skatteyderne og en Inkvisition, og for at dette kan foregaa tilstrækkelig intensivt, forlanger man en hel Skare nye Embedsmænd. Det er dette, der er en af de fornemste Bestemmelser i Lovforslaget. Den højtærede Finansminister udtalte ved Forhandlingens Begyndelse, at han hellere saa en Indskrænkning af Embedsmændenes Antal. Men Lovforslaget gaar i modsat Retning. Og det er jo ikke alene paa dette Omraade, vi stadig er udsat for Forøgelse af Embedsmændenes Antal. Der bliver flere og flere, som skal administrere den aftagende Del af Befolkningen, som hører til det erhvervende Samfund.

Indtægterne er i disse Aar dalet stærkt, derfor maa Skatterne nødvendigvis ogsaa gaa nedad. Men det er jo en ganske ejendommelig Maade at bringe Skatterne ned paa, der her foreslaas. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen), der talte for lidt siden, sagde, at Ministeren ved disse to Lovforslag havde